

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **MARBES CONSULTING s.r.o.**, se sídlem Brojova 2113/16, Plzeň, zastoupená JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2024, č. j. 77 Af 1/2021-154,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o stanovení (doměření) daně z příjmů právnických osob a posouzení oprávněnosti výdajů (nákladů) plátce této daně uplatněných podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Týká se také dokazování v daňovém řízení, v němž je důkazní břemeno rozděleno mezi daňový subjekt a správce daně, a postupu správce daně spočívajícího v ponechání části podkladů rozhodnutí ve vyhledávací části spisu.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) je obchodní společností podnikající v oblasti vývoje, implementace a podpory softwarových řešení. Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) jí dodatečným platebním výměrem ze dne 17. 6. 2016, č. j. 1269978/16/2301-51522-402739, doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 4. 2010 do 31. 3. 2011 vyšší o částku 4 646 830 Kč (současně jí vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 926 366 Kč). Dodatečným platebním výměrem ze dne 17. 6. 2016, č. j. 1271089/16/2301-51522-402739, jí doměřil daň z příjmů

právníků osob za zdaňovací období od 1. 4. 2011 do 31. 3. 2012 vyšší o částku 5 119 360 Kč (současně jí vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 1 023 872 Kč).

[3] Za zdaňovací období od 1. 4. 2010 do 31. 3. 2011 (kasační stížnost se týká pouze tohoto zdaňovacího období, jak bude dále vysvětleno) správce daně zvýšil stěžovatelce základ uvedené daně o 24 457 000 Kč, neboť stěžovatelka v daňovém řízení neprokázala oprávněnost uplatnění následujících nákladů: služby k zakázkám – subdodávky od společnosti Orange Pine s.r.o. v celkové výši 10 500 000 Kč, služby k zakázkám – subdodávky od společnosti Dennon Consulting s.r.o. v celkové výši 12 279 000 Kč, služby k zakázkám – subdodávky od společnosti Event Studio s.r.o. (dále jen „společnost Event Studio“) v celkové výši 1 300 000 Kč a reklama a marketing od společnosti FULLERTON s.r.o. (dále jen „společnost FULLERTON“) v celkové výši 378 000 Kč. Ke službám od jednotlivých dodavatelů předložila písemné podklady (faktury, objednávky, smlouvy a další dokumenty). Správce daně ve snaze ověřit provedení fakturovaných prací zaslal dožádání správcům daně jednotlivých dodavatelů, ti však se svými správci daně nekomunikovali, a proto nebylo možné požadované skutečnosti ověřit. K prokázání daňové uznatelnosti nákladů stěžovatelka navrhla provedení výsledku svědků, ve výsledku ale neunesla důkazní břemeno.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2017, č. j. 28349/17/5200-11435-711918, odvolání stěžovatelky zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil (výrok I. se týkal dodatečného platebního výměru za období duben 2010 až březen 2011, výrok II. se týkal dodatečného platebního výměru za období duben 2011 až březen 2012).

[5] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 30 Af 41/2017-146, zrušil výrok I. rozhodnutí žalovaného a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení (výrok I.). Ve zbytku žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III.). Kasační stížnost stěžovatelky proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 24. 4. 2024, č. j. 8 Afs 333/2019-103.

[6] O odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru za zdaňovací období duben 2010 až březen 2011 žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 15. 11. 2020, č. j. 41948/20/5200-11433-711918, tak, že jej částečně změnil. Doměřenou daň snížil z částky 4 646 830 Kč na částku 4 575 010 Kč a penále z částky 929 366 Kč na částku 915 002 Kč. V případě reklamních služeb od společnosti FULLERTON vyhověl odvolání stěžovatelky a uznal částku ve výši 378 000 Kč jako daňově účinný výdaj (náklad) ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[7] Proti novému rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. Ještě před svým rozhodnutím řízení o žalobě přerušil, a to do doby, než skončí řízení o kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 30 Af 41/2017-146. Námitky uplatněné stěžovatelkou se totiž v převážné míře shodovaly s námitkami, se kterými se krajský soud vypořádal právě v tomto rozsudku. Jelikož Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 8 Afs 333/2019-103 aproboval správnost tohoto vypořádání, krajský soud neměl důvod odchýlit se od dřívějšího posouzení věci. K jednotlivým námitkám uplatněným v žalobě pak převážně odkázal na příslušné části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, které se zabývaly odpovídající argumentací stěžovatelky.

pokračování

[8] Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud nepřisvědčil. Správce daně ani žalovaný neporušili § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť výzvou k odstranění pochybností přešlo důkazní břemeno na stěžovatelku. Tyto pochybnosti správce daně byly opřeny o konkrétní zjištění. Stěžovatelka posléze důkazní břemeno neunesla.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti zopakovala svou žalobní argumentaci k rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a k opomenutým svědkům s tím, že s jejím vypořádáním krajským soudem nesouhlasí. Poukázala především na navrhovaný výslech Daniela Lattnera, jednatele společnosti Event Studio. Záznam o jím podaném vysvětlení z trestního řízení dokazuje, že výslech tohoto svědka mohl prokázat plnění dotčených subjektů stěžovatelce. Krajský soud stěžovatelce nesprávně vytkl, že se v soudním řízení snaží zhojit svůj chybný postup v daňovém řízení. Za situace, kdy tento důkazní prostředek vznikl až po skončení daňové kontroly, stěžovatelka nemohla navrhnout jeho provedení dříve.

[10] Postupu správce daně stěžovatelka vytýká, že jí nestanovil daň podle pomůcek. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 238/2017-35, a ze dne 19. 3. 2021, č. j. 2 Afs 186/2019-30, podle nichž by měl správce daně stanovit daň podle pomůcek, pokud je určitý druh nákladů podstatně zpochybněn a náklady daňového subjektu by v důsledku toho byly nedostatečné k uskutečnění určité zakázky.

[11] Dále stěžovatelka zpochybňuje vypořádání žalobní námitky, kterou brojila proti ponechání části podkladů rozhodnutí ve vyhledávací části spisu bez možnosti nahlédnutí. Krajský soud se touto námitkou odmítl zabývat z důvodu její obecnosti, stěžovatelka ale nemohla být konkrétnější. Nevěděla, co se ve vyhledávací části spisu nachází. Jde o projev přepjatého formalismu, kterým měl krajský soud porušit její právo na spravedlivý proces.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by správce daně výzvou k odstranění pochybností unesl důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. V reakci na tuto výzvu předložila množství důkazních prostředků. Pakliže neobdržela další výzvu, byla v dobré víře, že důkazní břemeno unesla. Pokud by správce daně měl za to, že stěžovatelka důkazní břemeno neunesla, měl povinnost ji vyzvat k prokázání dalších skutečností. Požadavky správce daně na prokazované skutečnosti se navíc v průběhu daňové kontroly zvyšovaly.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Obdobnými námitkami se Nejvyšší správní soud i krajský soud již zabývaly ve výše uvedených rozhodnutích. Podle žalovaného krajský soud v napadeném rozsudku posoudil věc správně, k čemuž postačí odkázat na příslušné části jeho odůvodnění. Námitku, ve které stěžovatelka dovozuje povinnost správce daně opětovně vyzvat daňový subjekt

k odstranění pochybností, pokud v reakci na první výzvu neunese důkazní břemeno, považuje žalovaný za novou námitku uplatněnou až v řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu je tato námitka nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Bylo tak možné přezkoumat rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad řízení, ke kterým je třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.)

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] I když stěžovatelka nijak nerozvedla důvod kasační stížnosti spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud má podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinnost k takové vadě přihlédnout i bez námitky. V napadeném rozsudku ji ale neshledal. Krajský soud se vypořádal s uplatněnými žalobními důvody, jeho rozhodnutí je srozumitelné a netrpí vnitřními rozpory.

[17] Jde-li o ostatní námitky, je namístě připomenout, že „[k]asační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (což je ostatně doslovný text § 102 soudního řádu správního). Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (být třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu)“ (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 5).

[18] Především v úvodu kasační stížnosti stěžovatelka pouze shrnuje a zčásti opakuje svou argumentaci uplatněnou v žalobě, kterou brojila proti rozhodnutí žalovaného. Tato část argumentace nesměřuje proti napadenému rozsudku, a proto ji nelze podřadit pod žádný z důvodů kasační stížnosti podle § 103 s. ř. s. Jde o argumentaci, která je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[19] Stěžovatelka dále trvá na tom, že správce daně pochybil, neboť neprovedl všechny navržené důkazy. Poukazuje na část odůvodnění napadeného rozsudku (body 80 až 86), která reaguje na její argumentaci obsaženou v žalobě. Krajský soud v ní odkazuje také na rozsudek č. j. 30 Af 41/2017-146. Přesto stěžovatelka uplatňuje zejména obecné tvrzení, že odůvodnění napadeného rozsudku je zcela nelogické, absurdní a nesprávné. Pro posouzení takové námitky je třeba připomenout, že stěžovatelka byla v kasační stížnosti povinna „cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, bod 16). Pokud se omezila na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, nedostala tím své povinnosti „v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]“. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto

pokračování

nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40, bod 16). I tato námitka je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[20] Konkrétnější námitku stěžovatelka uplatňuje jen vůči právnímu názoru krajského soudu, podle něhož nedostatečnost dokazování v daňovém řízení nelze dohánět předkládáním nových důkazů v řízení před soudem, je-li žalobou napadené rozhodnutí důsledkem neunesení jejího důkazního břemene. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Stěžovatelka tvrdí, že úřední záznam o podání vysvětlení Daniela Lattnera nemohl být v době daňové kontroly předložen z důvodu jeho neexistence. Pomíjí však, že odvolací řízení podle daňového řádu je vystavěno na principu úplné apelace (rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2016, č. j. 2 Afs 34/2016-45, bod 10). Stěžovatelka mohla podle § 111 odst. 2 daňového řádu odvolání až do vydání rozhodnutí žalovaného měnit, doplňovat nebo vzít zpět, a to včetně předkládání nových důkazních prostředků a činění dalších důkazních návrhů. Možnost předložit nové důkazní prostředky se neomezuje na daňovou kontrolu. Stěžovatelka mohla důkazní prostředek se stejnými účinky předložit v odvolacím řízení, a to i po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného krajským soudem, tedy ještě v roce 2020. Pokud tak neučinila, prostor pro nápravu stěžovatelčiny pasivity nebyl v řízení před soudem. Krajský soud nepochybil, pokud v řízení o žalobě neprovedl dokazování stěžovatelkou předloženým úředním záznamem o podání vysvětlení. Tento postup byl v souladu s krajským soudem odkazovanou judikaturou (rozsudky NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014-22, nebo ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135, bod 66) a nelze v něm spatřovat přepjatý formalismus ani porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces.

[21] Krajský soud vypořádal námitku stěžovatelky, že daň měla být stanovena podle pomůcek, odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 333/2019-103 (body 99 až 101 napadeného rozsudku). Stěžovatelka uvádí, že proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu podala ústavní stížnost, a odkázala na dva rozsudky, jejichž závěry se měly uplatnit i v její věci (rozsudky NSS č. j. 2 Afs 238/2017-35 a č. j. 2 Afs 186/2019-30). Odkazované rozsudky jsou nicméně právě těmi, vůči nimž se osmý senát Nejvyššího správního soudu vymezil v jiné věci vedené pod sp. zn. 8 Afs 296/2020, kterou postoupil rozšířenému senátu. Toto postoupení bylo důvodem, pro který osmý senát řízení ve věci stěžovatelky vedené pod sp. zn. 8 Afs 333/2019 přerušil. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 13. 2. 2024, č. j. 8 Afs 296/2020-133, č. 4581/2024 Sb. NSS. Stěžovatelce bylo v napadeném rozsudku vysvětleno, z jakého důvodu právní názory obsažené v jí odkazovaných rozsudcích nelze v posuzované věci použít. Důvodem pro přechod ke stanovení daně podle pomůcek může být významné zatmění účetnictví, pro které nelze stanovit daň dokazováním. Se závěrem krajského soudu, že v posuzované věci tomu tak nebylo, stěžovatelka nijak nepolemizuje. Lze jen dodat, že Ústavní soud usnesením ze dne 16. 10. 2024, sp. zn. IV. ÚS 1807/24, odmítl ústavní stížnost stěžovatelky proti rozsudku NSS č. j. 8 Afs 333/2019-103 jako zjevně neopodstatněnou.

[22] Stěžovatelka namítá, že jí nebylo umožněno nahlédnout do podkladů ve vyhledávací části daňového spisu. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, který tuto námitku vyhodnotil jako obecnou. Možnost uplatnit konkrétnější námitky je totiž podmíněna seznámením se s vyhledávací částí spisu. Nejvyšší správní soud ve vztahu k této

námítce připomíná, že se jí zabýval již v rozsudku č. j. 8 Afs 333/2019-103. Na příslušnou část jeho odůvodnění odkázal rovněž krajský soud v napadeném rozsudku, který uvedl, že daná námitka mohla být důvodná jen ve vztahu k některým přílohám listin přerážených do „nevyhledávací“ části spisu, a to těm, které zůstaly ve vyhledávací části spisu. Tyto přílohy byly označeny v přerazovaných písemnostech a konkrétnější námitky umožňovaly. Stěžovatelka mohla svou žalobní námitku konkretizovat, aby bylo zřejmé, jak byla zkrácena na svých právech, resp. jak měl tvrzený nesprávný postup ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Tyto závěry napadeného rozsudku stěžovatelka opět nijak nezpochybnila, protože její námitka nemůže obstát.

[23] Za nesprávný označuje stěžovatelka právní názor krajského soudu, že výzvou k prokázání skutečností ze dne 24. 7. 2014 správce daně unesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Podle Nejvyššího správního soudu však stěžovatelka v této námitce zaměňuje pojmy „unesení“ a „přenesení“ důkazního břemene. Unesení důkazního břemene výzvou k odstranění pochybností vskutku nepřichází v úvahu. Tento závěr ale krajský soud ve vztahu k této výzvě nepřijal. Správce daně výzvou k odstranění pochybností důkazní břemeno podle krajského soudu přenesl. Přenesení důkazního břemene písemností správce daně, zpravidla výzvou, vyloučeno není. Jde naopak o obvyklý krok v daňovém řízení.

[24] Krajský soud dospěl k závěru, že uvedená výzva měla za následek přenesení důkazního břemene na stěžovatelku (bod 73 napadeného rozsudku). Důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem uvedeným v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu žalovaný unesl důkazními prostředky, o které byla opřena tvrzení ve výzvě obsažená. Lpění na správném vyjádření toho, proti čemu stěžovatelka brojí, není samoučelné. Stěžovatelka sice zpochybňuje unesení důkazního břemene, nijak se ale nevyjadřuje k důkazním prostředkům, na kterých byly úvahy žalovaného vystavěny. Takové argumentaci nelze přisvědčit. Námitky je třeba posuzovat v kontextu provedeného dokazování. Nezpochybňuje-li stěžovatelka hodnocení provedených důkazů a neuvádí, jakými konkrétními důkazními prostředky své důkazní břemeno unesla, je taková námitka ničím nepodloženým tvrzením.

[25] K námitce, že správce daně nemůže důkazní břemeno unést pouhým vyslovením pochybností, nýbrž musí tvrzení stěžovatelky vyvrátit, krajský soud odkázal na odůvodnění rozsudku č. j. 8 Afs 333/2019-103 (bod 71 napadeného rozsudku). Ten pravidlo plynoucí z § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vykládá tak, že *„správce daně prokazuje toliko skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost listin (respektive obecněji důkazních prostředků). Nemusí tedy nutně prokazovat skutečnosti vyvracející pravdivost údajů uvedených v těchto listinách, potažmo skutečnosti vyvracející důkazy; pojednání stěžovatelky k otázce vyvrácení důkazů se tak míjí s podstatou důkazní povinnosti správce daně dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu“* (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 333/2019-103, bod 35). Ani v tomto případě stěžovatelka nijak nebrojí proti argumentaci přejaté krajským soudem. Pouze ji označuje za chybnou. Tato námitka tedy není přípustná.

[26] Stěžovatelka uvádí, že na výzvu k odstranění pochybností reagovala a uvedla celou řadu důkazů k prokázání svých tvrzení. Jelikož žádnou další výzvu neobdržela, byla údajně v dobré víře, že své důkazní břemeno unesla. Tuto námitku uplatnila poprvé až v kasační stížnosti. Uvedená námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4

pokračování

s. ř. s. Stěžovatelka tyto důvody neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, č. 419/2004 Sb. NSS).

[27] Závěrem stěžovatelka namítá, že správce daně v průběhu daňového řízení zvyšoval požadavky na to, co by měla stěžovatelka v daňovém řízení prokazovat. K této námitce se krajský soud vyjádřil odkazem na odůvodnění svého rozsudku č. j. 30 Af 41/2017-146 (body 148 až 172). V nich vysvětlil, že „[s]právce daně požadoval prokázání uskutečnění předmětných služeb od jednotlivých subjektů tak, jak bylo předloženými účetními doklady deklarováno, nevyžadoval prokázání jiných skutečností než těch, které souvisely s danými obchodními transakcemi“ (bod 151 uvedeného rozsudku). Stěžovatelem uváděné konkrétní okolnosti (kde byly práce provedeny, jakým způsobem a jak byly předány) je nutno vnímat jako demonstrativní výčet skutečností, které stěžovatelku mohly vést k prokázání podmínek daňové uznatelnosti výdajů (nákladů), nikoli jako konkrétní skutečnosti, jejichž neprokázání by stěžovateli bylo přičítáno k tíži a bylo důvodem stanovení daně. Uskutečnění sporných služeb zůstalo stěžovatelkou neprokázáno.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec obvyklé úřední činnosti, a tudíž se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu